

BETTY NEELS

Kaks mälestusväärset nädalat

Originaali tiitel:
Betty Neels
Two Weeks to Remember
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1986 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04395321
ISBN 978-9949-82-746-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Charity luges kiirustades laborist tulnud raporti viimaseid sõnu, võttis siis paberi kirjutusmasinast välja ja pani masinale katte peale. Ta oli nii hilja veel tööl, sest preili Hudson pidi hambaarsti juurde minema ja Charity oli pakkunud, et lõpetab raportid tema eest. Kui ta ei tahtnud Sidneyt ootama jätta, pidi ta minema hakkama. Ta tõusis püsti, pikka kasvu vormikas tüdruk tumedate lokkis juustega, mis olid punutud hoolestusse Prantsuse patsi, ja ilusa näoga, ning sirutas end ja haigutas laialt, rõõmus, et oli lõpuks kirjutusmasinast vaba. Ta haigutas jälle ja sammus üle vähese mööbli väikese kontoriruumi kapi juurde, kus nad kahekesi oma asju hoidsid ja teed tegid, ning meikis end ja kohendas juukseid. Charity, kes oli üldiselt oma eluga rahul, leidis vahel pärast pikka tööpäeva, et tahaks olla kusagil mujal, kuskil eksootilises kohas, vapustavalt riides, ja et mehed, kes teda jumaldavad, pakuvad talle šampanjat... Nii tobe, noomis ta oma peegelpilti, ja kindlasti oli ta sellisteks unistusteks liiga vana. Eriti,

kui oli olemas Sidney. Väga kahju, aga ta ei suutnud Sidneyst unistada. Mees oli selline, nagu tulevane abikaasa pidi olema: ei joonud, ei suitsetanud, tal oli kindel töökoht ehitusfirmas ja natuke raha kogutud, samuti oli ta meeldiv kaaslane. Nad olid tundnud teineteist nii kaua, et Charity ei teadnud, millal mõte abielust oli muutunud ähmasest võimalusest kindlaks tõsiasjaks. Muidugi polnud mees talle tegelikult kunagi abieluettepanekut teinud.

Ta võttis lauasahtlist koti, kustutas tule ja läks toast välja ning astus kitsasse kivipõrandaga koridori. Seda Victoria-aegset unustatud läbikäiku, mis kulges haigla tagumises osas, kasutasid vaid Charity ja preili Hudson ning need, kes toimetasid kohale peaaegu loetamatute varesejalgadega kritseldatud raporteid, kirju ja ravijuhiseid. Nad dešifreerisid need ja saatsid tagasi kenas masinakirjas, lõpmatu voona.

Haiglaelu tuttavad hääled ja õrn, ent läbitungiv desinfitseerimisvahendi, põrandavaha ja tualetipuhastaja lõhnade segu pani Charityt oma kena nina krimpsutama. Seda lõhna märkas ta päeval harva, aga kojumineku ajaks oli see miskipärast liig mis liig.

Koridori kasutas teisigi inimesi: portjeed, keegi röntgenikabinetist, kes oli leidnud lühema tee, paar õde, kes poleks üldse pidanud seal olema, ja kena väike mehike, kes käis palatites analüüse kogumas. Charity tervitas rõõmsalt neid kõiki, avas ukse, mis viis fuajeesse, ja sammus sealt kiiresti läbi. Fuajee oli väga suur – Victoria ajastul võidi küll koonerdada, nagu

näitasid sünged pool-keldrikorrusel asuvad ruumid ja veel süngemad lõputud koridorid –, ent kokku polnud hoitud komisjoniistungite ruumide, arstikabinettide ja sissepääsu ehitamisel. Väljastpoolt meenutas haigla Eustoni jaama ja mõnevõrra Kristallpaleed. Suured klaasüksed avanesid süngesse marmorpõrandaga halli, mille üpris kõrgel lael oli kujutatud mitmeid meditsiinilisi stseene, ning tumedate tammepuust paneeliga seinte ääres seisid korralikult reas aja jooksul lahkunud eriarstid, igaüks oma postamendil. Poolel teel trepist alla asus viktoriaanliku maitsetuse sümbol, peaportjee putka, kus veetis oma päevi vanahärra Symes, valitsedes portjeesid kõva käega ning suurte teadmistega haiglast ja selle tegevusest. Ta tundis õdesid, tudengeid, residente ja arste ning nemad omakorda pidasid teda teatud sümboliks – Augustine'i haigla oli ilma Symesita mõeldamatu.

Symes tõstis ajalehelt pilgu, kui Charity üle marmorpõranda ukse poole läks, soovis talle viisakalt head õhtut ning tõusis siis püsti ja võttis enda taga olevalt letilt paberid märkmetega. Klaasüksed läksid lahti ja keegi astus sisse: see oli professor Wyllie-Lyon, vanemkonsultant, meeldiv, võrdlemisi vaikne hiiglane kasvu mees, kelle kohta haiglas klatšijutte eriti ei liikunud. Keegi ei teadnud, kas ta on abielus või kus ta elab – ja õed leidsid, et ta hea välimus ja uhke kuju on vastupandamatud.

Ta peatus, et võtta Symesilt sõnumid, mida too talle ulatas, soovis viisakalt head õhtut ja naeratas Charityle.

„Te olete nii hilja tööl, preili Graham. Kas me teeme teile liiga?“

Charity peatus mehe ees. „Oh ei, *sir*, see pole nii – preili Hudsonil oli hambavalu ja ta läks arsti juurde ja vaid kaks raportit tuli ära lõpetada.“

Neiu naeratas mehele vastu – ta meeldis Charityle. Tõsi, tema märkused ja kirjad olid vahel kribitud täiesti vastiku käekirjaga, mille dešifreerimisega ta pidi kõvasti pead murdma, ja professoril oli halb komme need talle anda just siis, kui nad olid päeva lõpul lauad korda teinud. Aga mees käitus alati väga kenasti. Charity teadis temast palju rohkem, kui kuulujutud rääkisid, aga diskreetsus oli osa tema tööst. Kui ta koos õdedega õhtusöögilauas istus, kuulas ta, kuidas nad püüdsid ära arvata, kus professor elab ja kas ta on abielus, ja kui on, siis kellega, ehkki teadis väga hästi, et mehel on maja elegantstes äärelinnas. See oli ilmselt üsna kallid, arvas Charity, ja Wimpole Streeti taga. Mees polnud ka abielus, aga keegi poleks suutnud seda Charitylt välja pressida. Professor oli seda millalgi üsna möödaminnes maininud, kui oli toonud midagi masinal kirjutamiseks. Mees oli öelnud, et ta sekretär on haige, ja kas Charity poleks nii lahke? Kirjadel oli ta kodune aadress, aga ta polnud selle kohta midagi öelnud, vaid enne lahkumist ainult maininud, et võtab need järgmisel päeval Charity käest isiklikult vastu. „Sest ma olen umbes päeva ära ja mu majapidaja ilmselt paneb need kuskile ära, kui te need posti panete.“

Professor ei kiirustanud minekule. „Kas teile meeldib teie töö?“ küsis ta.

„Jah, väga. See pole nagu lihtsalt kontoritöö, sest me kohtume paljude inimestega – see pole kunagi igav.“

„Te tõesti ei jäta muljet noorest daamist, kellel oleks igav.“

Charity oli selle peale pisut üllatunud. Seni oli ta arvanud, et mees ei tea temast midagi, ning nende kohtumised olid põgusad ja ametlikud.

„Ei, ma ei...“

„Ja nüüd te lähete koju ja kahtlemata veedate õhtu mõne õnneliku noormehega.“ Ta seisis Charity ees, vaadates teda oma raskete laugudega siniste silmadega.

„Noh, jah.“

„Siis ei tohi ma teid kinni pidada.“ Ta oli jälle väga viisakas nagu alati ning Charity ütles talle head ööd ja läks välja, kus teda ootas jahe süнге õhtu, ning tundis end pisut häirituna. Tal polnud aimugi, miks, ja ta raputas endalt selle tunde, kiirustades mööda rahvarohket tänavat bussipeatuse poole.

Ta oli juba hiljaks jäänud ja järgmine buss oli juba täis. Hinnalised kümme minutit olid mööda läinud, enne kui ta end järgmisesse bussi pressis. Sidney oli kindlasti pahane, et pidi teda ootama, ja teda tuleb rahustada, et tal oleks jälle hea tuju. Ta kortsutas kulmu. Oleks olnud tore, kui mees teda ka vahelduseks rahustaks, aga miskipärast tekitas ta Charitys alati tunde, et ta on isekas ega arvesta mehe tundeid ja kui

ta tuleb õhtul väsinuna koju, on see täiesti ta enda süü. Ta oli püüdnud Sidneyle asja selgitada, kui nad alles käima hakkasid, aga oli tajunud mehe täielikku huvi- puudust ning oli ammu selle teema kõrvale jätnud. Mis mõtet oli talle selgitada, et ehkki ta isa oli pensionil advokaat ja tuli piisavalt hästi toime, oli ta kalduvus osta haruldasi raamatuid tekitanud tema sissetulekusse suured augud. Ja tädi, kes oli tulnud nende juurde elama mitu aastat tagasi, pärast Charity ema surma, ei suutnud kuidagi rahaasjadega toime tulla. Ta polnud sellest aru saanud, enne kui lõpetas kooli ja mõistis, et ei saa ülikooli minna, sest pole raha. Niisiis käis ta kiir- ja masinakirja kursustel, ehkki talle kumbki ei meeldinud, ning leidis endale töökoha. See andis talle sõltumatuse ja aasta-paari pärast võis ta otsida endale väikese korteri ja elada omaette – aga tädi oli nõudnud Charity osavõttu majapidamisest ning ta oli liiga heasüdamlik, et sellest mitte välja teha.

Ta oli St. Augustine'i haiglas töötanud nüüdseks kaks aastat ja arvas, et on seal senikaua, kuni Sidney teda naiseks palub. Ta seisis, pressituna kahe mehe vahele, kes lugesid õhtusi ajalehti, ja püüdis abielu Sidneyga ette kujutada. Ta ei suutnud ikka veel seda kujutlust esile kutsuda, kui St. John's Woodis maha läks ja kiiresti Finchley Roadi mööda tagasihoidlikule kõrvaltänavale sammus. Tema kodu oli tänava vanamoodsamas otsas, tagasihoidlik maja teiste samsuguste kõrval, ning eesaias olid loorberipõõsad ja Charity oli istutanud vastavalt aastaajale nartsisse,

harakalatvu ja daaliaid. Talvel oli see tühi nagu naabritelgi. Charityle meeldis aiatöö ja krüsanteemidega oli ta andnud endast parima, aga ilma erilise eduta. Ta peatus, et neid vaadata, kui mööda teerada sammus – lilled olid oktoobriviimast mudased ja märjad ning tugeled, mille ta oli nende jaoks paigutanud, norgus. Mõne pöörase hetke jooksul oleks Charity tahtnud põgeneda Londonist kusagile vaiksesse maakohta, kus taimed hästi kasvasid, ilma et nõgi, udu ja mahajäetus oleks neile liiga teinud.

Sidney istus koos tädiga elutoas ja Charity tundis kerget ärritust, kui mees ei vaevunud ta sisse astudes püsti tõusma, vaid ainult märkis, et neiu jäi hiljaks – toonil, mida Charity tema ametnikutooniks nimetas. Charity tervitas tädi ja Sidneyt, seistes pisut ebakindlalt nende vahel selles päevinäinud toas. Toolid vajasid uusi katteid ja kui ta endale uut talvemantlit ei osta, siis ehk saavad need uue riide... Toas olid mõned ilusad asjad: Canterbury ja Davenporti mööbel, regendiaegne laud akna all ja nurgakapp, milles olid Waterfordi klaasid. Ta poleeris neid hoolikalt igal nädalavahetusel, aga tädi Emily ei teinud nendega nädala sees midagi. Charity võttis mantli seljast ja läks seda halli riputama ning Sidney ütles: „Ma mõtlesin, et läheme välja... ma ootasin.“ Ta tundus kannatamatu.

„Mul oli vaja üks töö ära lõpetada, mul läheb ainult umbes kümme minutit.“

„Liiga hilja, et kinno minna.“